

'Ik gebruik het drumstel weer als drumstel!'

Rob Kloet

Rob Kloet is vanaf 1974 drummer van Nits. De band zit bij het uitkomen van dit nummer tot over de oren in een Europese tournee, ter ondersteuning van het nieuwe album *Doing The Dishes*. Kloet, die voorheen soms bijna te werk ging als een klassiek slagwerker, is hier weer 'gewoon lekker drummer'. Ook zijn er voor het eerst duidelijke invloeden te herkennen in het spel van de doorgaans nogal eigengereide Nits-drummer. Slagwerkkraan ging op bezoek in de studio van de band, en vroeg Kloet om opheldering.

tekst Mark Eeftens foto's Andreas Terlaak

Zoiets plan je niet van tevoren. We gingen zitten en zonder enig vooroverleg gingen we spelen en improviseren. Iemand begint, en de anderen haken daar op in. We namen alles op en eindigden met zes cd's vol ideeën. Stukjes variërend van dertig seconden tot drie minuten. Thuis gingen we die zes cd's beluisteren en inventariseren. Daarna vergeleken we wat we allemaal goed vonden en maakten een selectie. Hoe verder we in dat proces kwamen, hoe meer bleek dat de nummers met een hogere energie ons bevielen. Alle andere ideeën waren mooi, maar gaven ons het gevoel dat we er al eens geweest waren.

'Qua drums werden het vaak hele basic grooves op een simpele kit, en daar wilde ik het mee doen. Daar had ik gewoon zin in. Mijn patronen komen dan uit een soort fantasiewereld, uit een soort tweede laag, en een minuut later weet ik vaak al niet meer wat ik heb gespeeld. Ik weet niet hoe dat gaat, maar bij de eerste sounds komen de ideeën gewoon omhoog.'

Omhoog

Kloet begon al op de lagere school met drummen en vlak daarna begon hij zijn eerste bandje met Michiel Peters (eerste gitarist van Nits). Vroeger invloeden waren Joe Morello, die *Take Five* speelde met Dave Brubeck, en Ringo Starr. 'De Beatles-platen *Rubber Soul* en *Revolver* maakten Ringo Starr tot een absolute held. Ik vond zijn spel ongelooflijk oer, menselijk en met een enorme

zeggingskracht. De klankkleur vond ik ontzettend mooi, en de 'adem' in zijn fills vind ik geweldig. Hij trekt de muziek naar achter en naar voren.'

Je was dus al heel vroeg bezig met klank?

'Ja, ik vond Joe Morello bijvoorbeeld heel erg zilverig klinken, haha. Daarna kwam John Guerin bij Joni Mitchell. Hij is jazzy, maar gaat bij Joni toch meer de popkant uit en maakt ook heel mooie soundscapes. Met trommels en cymbals maakt hij donkere en lichte kleuren die hij door elkaar mengt in de grooves die hij speelt. Ook heel erg mooi! Daarna volgde Yes met Bill Bruford. Hij speelde enorm inventief en krachtig, maar zonder te beuken.

'Dat vind ik een absolute waarde voor een drummer: ontzettend krachtig kunnen spelen, maar toch zo dat het nog blijft zweven. John Bonham kon dat ook. Hij speelde de muziek als het ware omhoog, en er zijn helaas ook veel drummers die de muziek naar beneden spelen. Dat is een pure timingkwestie. De spanning tussen het in drieën en in vieren spelen; dat laat het trekken, daar wordt het mooi.'

Toch spelen jullie zelden een echt shuffleritme.

'Nee, wij vinden het gebruik van swing soms te makkelijk. Ik ben ook niet goed genoeg om een shuffle te spelen die heel veel swingt, en dan ook nog betekenis heeft. Ik heb bij Bonham ook altijd het idee dat hij recht speelt, maar dat er swing in zijn hoofd zit. Ik zag laatst Michael Bland (voorheen Michael B. bij Prince; red.) drummen,

en op een gegeven moment speelde hij alleen maar *boem tak, boem tak* in tweeën. Dat klonk zo vet! Je hoorde dat er een hele wereld van ritme achter zat.

'Zo zou ik het ook wel willen kunnen, want ik heb het gevoel dat je dan muzikaal gezien elke deur zou kunnen openen. Robert Jan (Stips, Nits-toetsenist; red.) had daar een mooie redenering over: "Als je begint met spelen, speel je *boem tak, boem tak*, en dat is alles wat je kunt. Na jaren studeren, waarin je steeds ingewikkelder dingen hebt geoefend, kom je uiteindelijk weer terug op datzelfde patroon. Alleen klinkt het nu niet meer hetzelfde. Er is als het ware een laagje overheen gekomen, het is gegroeid." Dat herken ik heel erg.'

Beul

Op *Doing The Dishes* hoor je voor het eerst een aantal duidelijke druminvloeden van Kloet voorbijkomen. We lopen samen langs een aantal songs: Samba in *Toe In The Water*, Meters-achtige Funk in *The Great Caruso*, New Orleans-timing in *I'm A Fly*.

'Ik ben heel geïnteresseerd in die soul- en funkachtige muziek, zoals The Meters. Die invloeden waren er vroeger ook wel, maar in het begin ben je heel erg op zoek naar je eigen klank en je eigen ideeën. Nu ik wat langer bezig ben, en mijn eigen stijl meer is uitgekristalliseerd, komen die oude invloeden weer omhoog. Het ritme van *No Man's Land* komt bijvoorbeeld van het nummer *State Of Independence* van Donna Summer. Dat vind ik zo'n lekker ritme, en een heel lekker tempo. Het open-hihatfiguur dat ik regelmatig gebruik, komt van de drummer van Joe Jackson, waar ik goed mee bevriend was. Dat ritme staat in mijn kop gebrand. Die invloeden komen trouwens ook weer terug omdat ik veel meer dan op vorige platen gewoon drumstel ben gaan spelen. Ik gebruik het drumstel weer als drumstel! Terug naar waar het voor bedoeld is!'

In het nummer The Flowers hoor je opeens John Bonham bij de Nits! Dat is een van de normaalste ritmes die ik je ooit heb horen spelen!

'Héerlijk! Ik vind Bonham heel erg goed omdat hij zo ontzettend licht en stralend, en tóch heavy kan spelen. Mijn mooie Ludwig Vistalite had ik natuurlijk gekocht nadat ik er in Slagwerkkraan over had gelezen. Ik ben er zo blij mee. Het is een beul van een drumstel, je moet het echt temmen, vooral de bass! De drumfills in dat nummer zijn overigens weer geheel geïnspireerd door Ringo's fills in *Strawberry Fields Forever*. Dat zit zo in mijn systeem; daar kom ik nooit meer los van. Het geeft me een enorme kick om zo te spelen.'

Ongerijmd

In *Cowboys & Indians* horen we dan weer de oude Nits terugkomen. 'Ja, dat is nog de oude aanpak van *Les Nuits*, onze vorige cd. Dat is meer schilderen, soundscapes maken. Soms wat groove, en dan weer niet. Dat soort patronen ontstaat vaak door de opstelling van de instrumenten. Omdat dingen op een bepaalde manier staan, ga je par-

tijen spelen die in een andere opstelling niet speelbaar zouden zijn. Zo heb ik op de cd *Omsk* alles staand gespeeld, dus zonder voeten en niet als een drummer. Door die beperking ontdek je nieuwe dingen: je moet je bassdrum met je handen spelen en gaat hem daardoor op andere plaatsen zetten.'

En wat moeten we met I'm A Fly? Is dat luisteraartje pesten?

Nee, dat niet. Het is wel een ongerijmd nummer. Het mooie is dat er drie verhalen door elkaar heen lopen: de tekst van Henk, de toetsenpartij van Robert Jan, met een harmonie die niet klopt, én mijn drumspel, dat ook verschuift. Ik noem dat een coulisselandschap, zoals je dat bijvoorbeeld ziet in Twente. Heel mooi. Drie werelden die verschuiven ten opzichte van elkaar en zo telkens een ander beeld geven. Het is een absurd

En Moondog? Een éénkwartsmaat?

'Ja, heerlijk. We weten eigenlijk niet wat *Moondog* is, dus dat verzinnen we gewoon zelf. We hebben het nog laten uitzoeken, maar we kwamen er niet achter. Die middag had die energie, en toen zijn een aantal van die heftiger nummers tot stand gekomen. Zo om half vijf word je ballorig en ga je zo spelen. Wij alle drie, en zo komt alles dan samen. De chaos komt daarna weer tot rust met het mooie *Heart*; heerlijk rustig om te drummen en af en toe speel ik met de bassdrum flarden uit de tekst mee. Ik moet dan wel heel erg uitademen, want dat relaxte zit niet zo in mijn systeem. Voor mij duidelijk een namiddagtake. 's Morgens om elf uur speel je zo niet.'

www.robkloet.nl, www.nits.nl

Geluidgereedschap van Kloet

• een paar mallets • twee paar Pro-Mark broomsticks • een paar nylon brushes • een paar Regal Blasticks
• een paar Regal 'zachte Blasticks' • vier paar 'hotrods' eigen fabricaat • een paar Vic Firth SD5 Swizzle B
• vier paar Vater Piccolo • drie paar Vic Firth SD 10 Swinger • een paar Regal metal brushes